

Храм је свето место, и када човек улази у њега мора улазити тихо, лагано и са дубоким страхопоштовањем.

Кад се дође до црквених врата, мало се застане, прекрсти се и лагано поклони према храму. Ако је гужва, стрпљиво се чека да се купе свеће.

Кад се свеће купе одлази се месту где се пале свеће водећи рачуна да се леђа не окрећу олтару или свештенику у току кађења. Прекрсти се, целива се свећа и намени се за шта се пали (нпр: "Ову свећу палим за здравље моме брату Јовану, нека га Господ помилује и спасе." или "Ову свећу палим за покој душе мога деде Николе, Бог да му душу прости.").

Свеће за здравље се пале у горњем делу свећњака или горионика, а за покој душа у доњем делу. Када се свеће запале, онда се тихо, као сенка, а поготову ако је богослужење у току, одлази и целивају се целивајуће иконе. Зато је најбоље доћи на службу десетак минута пре почетка Богослужења, јер се каснијим ходањем кроз храм омета богослужење и пажња верника.

Мушкарци обично стоје на десној, а женске особе на левој страни лађе храма. На одабраном месту се стоји мирно, без окретања, шетања или разговора са неким. Уколико неко из одређених разлога не може да стоји целу службу, може се у одређеним моментима богослужења и сести. Нипошто не треба седети за време малог и великог входа, читања Јеванђеља или кађења. Ако се осети умор и жеља да се изађе напоље, молитву треба појачати, јер се ђаво труди да човека спречи у молитви.

За време молитве ноге су састављене, а руке се прекрсте на грудима или се спусте низ тело, нипошто се не стављају на леђа или у џепове. Молитве се изговарају у себи.

Дискретно се пази на свештеникове радње, и када се он прекрсти, и кад се у молитви или песми помињу имена Оца и Сина и Светога Духа, и кад свештеник кади сви се у цркви крсте и благо клањају.

За време читања Јеванђеља, великог и малог Входа и проповеди, где се ко затекао ту и стоји док се та радња не заврши.

Уколико неко зна да пева, он пева тихо и полако да не омета појце. Још је боље да се такав прикључи хору или појцима.

Све у свему, својим понашањем треба настојати да се у храму буде као невидљива сенка, а никако настојати да се буде примећено или запажено. Надмено понашање фарисеја у храму, Господ је осудио, а похвалио скромно држање и скрушену молитву цариника.

Приликом изласка из храма, опет се на исти начин целивају иконе, изађе се на врата храма, тихо и нечујно, поново се окрене према унутрашњости храма и смерно се прекрсти и поклони.

